

Egy álom

Sárosan, mezítláb, zilált
 csoportokban lézengtünk. Sötét,
 nehéz föld. Vad táj,
 melyre már nem emlékszem.
 Valaki fölemelt előttem
 egy nőt. „Ha leejted,
 elkapom” – kilökte karját,
 s terhe kinyúlt a magasban
 kőbabaként, mereven.
 Hirtelen előre tolta
 s ledobta mögém – riadtan
 fordultam hátra. Nyoma se volt.
 Fölülvölve a földre hajoltam,
 halvány majd mind határozottabb
 körvonalakkal kirajzolódott
 a tapadós talajon. Odakaptam,
 hogy kiemeljem, kivájjam
 a földből. Hangyák, szárnyas
 rovarok bukkantak elő,
 és egymáson nyüzsögve
 púposan beborították
 a karcsú alak sejthető helyét.
 Visszarántottam férges kezemet.
 „Nem értem, nem, nem, nem értem.” – „Arról
 szól ez a film – magyarázta barátném –,
 hogy senki se vállalta... és hogy
 a felelősség... Jelek az egész,
 mert...” De mielőtt mindent
 megfejtett volna, jobbnak
 láttam, ha fölébredek.